

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยได้แบ่งวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ว่าด้วยวิวัฒนาการของวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 2 ว่าด้วยประวัติการคัดเลือกนักศึกษาครูของกรมการฝึกหัดครู

ตอนที่ 3 ว่าด้วยงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 วิวัฒนาการของวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช

วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชตั้งอยู่บริเวณเชิงเขามหาชัย หมู่ที่ 4 ตำบลท่าจิว อำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ประมาณ 300 ไร่ ห่างจากตัวเมือง นครศรีธรรมราชไปทางทิศตะวันตก ตามถนนนครศรีธรรมราช-นพิตำ เป็นระยะทาง 13 กิโลเมตร กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2500 แต่เนื่องจากการก่อสร้างอาคารเรียนไม่ทัน จึงเปิดทำการสอนชั่วคราวที่อาคารห้องสมุดประชาชน สนามหน้าเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่ออาคารเรียนและหอนอนก่อสร้างแล้วเสร็จในปี พ.ศ.2502 จึงเปิดสอนเป็นการถาวร ณ บริเวณเชิงเขามหาชัย โดยเปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.)

การจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูขึ้นในจังหวัดนครศรีธรรมราชใน พ.ศ.2500 มีชื่อเป็นการจัดตั้งครั้งแรก เพราะก่อนหน้านี้ไปอีก 52 ปี คือ พ.ศ.2448 ตรงกับรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการจัดตั้ง "โรงเรียนฝึกหัดครูเมืองนครศรีธรรมราช" ขึ้นมาก่อน แล้วใช้กฎของพระวิฑูรย์เป็นสถานที่เรียน

หลังจากโรงเรียนฝึกหัดครูนครศรีธรรมราชเปิดสอนมาครบ 12 ปี กระทรวงศึกษาธิการยกฐานะเป็น "วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช" เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2512 และเปิดสอนถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.ชั้นสูง) ประจวบกับในช่วงเวลาดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายเร่งรัดการผลิตครู จึงได้เปิดสอนภาคนอกเวลาแก่บุคคลภายนอกในหลักสูตร ป.กศ. และ ป.กศ.ชั้นสูง ด้วย โครงการนี้

ดำเนินการเรื่อยมา และสิ้นสุดโครงการเมื่อ พ.ศ.2519

ปีการศึกษา 2517 วิทยาลัยครูสังกัดกรมการฝึกหัดครูรวม 17 วิทยาลัย ได้เริ่มเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีครุศาสตร์บัณฑิตหลักสูตร 2 ปี โดยรับผู้สำเร็จ ป.กศ.ชั้นสูง หรือ ผู้สำเร็จประโยคครูมัธยม (ท.ม.) วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชเป็น 1 ใน 17 ของวิทยาลัยครูที่เปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีดังกล่าว สำหรับปีแรกเปิดสอนวิชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป เพียงวิชาเอกเดียว

ปีการศึกษา 2518 มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าให้ตราพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2518 วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชจึงได้รับการยกฐานะเป็นวิทยาลัยครูตามพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยมีหน้าที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2518 ดังนี้ "ให้วิทยาลัยครูเป็นสถานศึกษาและการวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาระดับปริญญาตรี และผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริมวิชาชีพและวิद्यฐานะของครูอาจารย์และเจ้าหน้าที่บริหารการศึกษา ทำนุบำรุงวัฒนธรรม และให้บริการวิชาการแก่สังคม"

ปีการศึกษา 2520 วิทยาลัยได้เปิดวิชาเอกเพิ่มเติมในระดับปริญญาตรี คือ วิชาเอกภาษาไทย อีก 1 สาขาวิชา และวิทยาลัยได้จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมภาคใต้วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช โดยความร่วมมือจากกองวัฒนธรรม กรมการศาสนา

ปีการศึกษา 2521 วิทยาลัยได้เปิดวิชาเอกเพิ่มเติมในระดับปริญญาตรีอีก 2 สาขาวิชา คือ เกษตรศาสตร์ และ สังคมศึกษา เพื่อเป็นการส่งเสริมวิชาชีพและวิद्यฐานะของครูอาจารย์และเจ้าหน้าที่บริหารการศึกษา ตามหน้าที่ในพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู วิทยาลัยจึงเปิดโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ (อศป.) ร่วมกับจังหวัดนครศรีธรรมราช

ปีการศึกษา 2524 วิทยาลัยได้เปิดสอนระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ตามหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช 2524 ขึ้นเป็นปีแรก วิชาเอกที่เปิดสอน คือ ชีววิทยา ภาษาอังกฤษ เกษตรศาสตร์ ประวัติศาสตร์ บรรณารักษศาสตร์ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ วิทยาศาสตร์ทั่วไป ภาษาไทย สังคมศึกษา และพลศึกษา

ในปีการศึกษา 2525 กรมการฝึกหัดครูได้เพิ่มวิธีการคัดเลือกนักศึกษานอกเหนือจากการสอบปกติ โดยทำการคัดเลือกจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยผู้มีสิทธิ์เข้าศึกษานั้นจะต้องมีคุณสมบัติตามที่วิทยาลัยครูกำหนด

ปีการศึกษา 2526 วิทยาลัยได้เปิดสอนหลักสูตร ป.ศ.ชั้นสูง วิชาเอกเทคนิคการอาชีพ ซึ่งนอกจากจะมุ่งหวังเพื่อผลิตครูสอนวิชาการทำงานและพื้นฐานอาชีพตามความต้องการของโรงเรียนประถมศึกษา และมีธยมศึกษาตามหลักสูตรใหม่แล้ว ยังจัดให้สนองแผนนโยบายและเป้าหมายด้านประชากร กำนัลคน และสิ่งแวดลอม ความแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525-2529) เรื่องเตรียมอาชีพ และพัฒนาอาชีพให้เหมาะสมกับความต้องการกำนัลคน วิชาเอกที่เปิดสอนในหลักสูตรนี้ปีแรก คือ เทคนิคอาชีพวิชาเอกการสำนักงาน ภาษาอังกฤษบริการ วารสารการประชาสัมพันธ์ และ ศิลปกรรม

ปีการศึกษา 2527 วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช เป็นวิทยาลัยครูหนึ่งที่ได้รับการประกาศจากกระทรวงศึกษาธิการ ให้เป็นวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครูตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ที่กระจายโอกาสทางการศึกษาระดับสูงออกสู่ประชาชน และเร่งรัดการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาและสร้างกำนัลคนที่มีความรู้ความสามารถในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชเปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรเทคนิคการอาชีพ (ป.ทอ.) ซึ่งได้ยึดเกณฑ์ของทบวงมหาวิทยาลัยเป็นแนวทางในการพัฒนาโครงสร้างหลักสูตร วิทยาลัยเปิดสอนหลักสูตรนี้ในสาขาวิชาเอก กสิกรรม และการก่อสร้าง

ปีการศึกษา 2528 วิทยาลัยได้เปิดหลักสูตรอนุปริญญาสาขาศิลปศาสตร์ วิชาเอกวัฒนธรรมศึกษา และศิลปประยุกต์ และหลักสูตรอนุปริญญาสาขาวิทยาศาสตร์ วิชาเอกพืชศาสตร์ การก่อสร้าง และเซรามิกส์ ในปีนี้วิทยาลัยได้โอนนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครูเข้าเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู และปรับรายวิชาของหลักสูตรประกาศนียบัตรเทคนิคการอาชีพ (ป.ทอ.) เข้าเป็นหลักสูตรอนุปริญญา วิชาเอกพืชศาสตร์ และวิชาเอก การก่อสร้าง

ในปีการศึกษา 2529 วิทยาลัยเปิดสอนหลักสูตรครุศาสตร์ ระดับปริญญาตรี (ค.บ.4 ปี) ในวิชาเอก คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ทั่วไป พลศึกษา ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ และระดับปริญญาตรี (ค.บ.2 ปี) ในวิชาเอก การบริหารการศึกษา สุขศึกษา คหกรรมศาสตร์ ยุคสาทรกรรมศิลป์ นาฏศิลป์ และการประถมศึกษา นอกจากนี้ วิทยาลัยยังเปิดสอนระดับอนุปริญญา สาขาวิชาการอื่น ๆ คือ วิชาเอกพืชศาสตร์ ในสายวิทยาศาสตร์ ส่วนในสายศิลปศาสตร์ เปิดสอนวิชาเอกวัฒนธรรมศึกษา ภาษาอังกฤษธุรกิจ บรรณารักษศาสตร์ ออกแบบประยุกต์ศิลป์ และวิชาเอกวารสารและการประชาสัมพันธ์ ในปีการศึกษา 2529 นี้ วิทยาลัยยังได้เปิดรับนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) โดยเปิดสอนทั้งสายครุศาสตร์ และสายวิชาการอื่น ๆ ทั้งในระดับอนุปริญญา และระดับปริญญาตรี (2 ปี) ในสายวิทยาศาสตร์ระดับอนุปริญญา 1 วิชาเอก คือ เซรามิกส์ และระดับปริญญาตรี 1 วิชาเอก คือ เทคโนโลยีการเกษตร ส่วนสายศิลปศาสตร์เปิดสอนระดับอนุปริญญา 4 วิชาเอก คือ วัฒนธรรมศึกษา วารสาร และการประชาสัมพันธ์ ภาษาอังกฤษธุรกิจ เศรษฐศาสตร์และสหกรณ์ และระดับปริญญาตรี 1 วิชาเอก คือ การพัฒนาชุมชน (วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช 2529 : 7-13)

ตอนที่ 2 ประวัติการคัดเลือกนักศึกษาครูของกรมการฝึกหัดครู

การสอบคัดเลือกและคัดเลือกนักศึกษาครูในสถาบันการศึกษาสังกัดกรมการฝึกหัดครู สามารถรวบรวมได้เป็นระยะ ๆ ดังนี้ (กรมการฝึกหัดครู , ฝ่ายวิจัยและประเมินผล 2523 : 31-33)

ในระยะก่อน พ.ศ.2498 การคัดเลือกผู้เข้าเรียนในโรงเรียนฝึกหัดครู ป.ป. (ประโยคครูประถม) จะแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภททุนจังหวัด ให้แต่ละจังหวัดเป็นผู้สอบคัดเลือกเอง โดยคัดเลือกจากผู้ที่มีผลการเรียนดีและการงานดี ส่งเข้าเรียนในโรงเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และโรงเรียนฝึกหัดครูสวนสุนันทา ส่วนประเภททุนส่วนกลางนั้นให้ใช้ข้อสอบวิชาหลัก 4 วิชา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสอบสัมภาษณ์ ผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าเรียนจะเรียนที่โรงเรียนฝึกหัดครูพระนคร และโรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ โรงเรียนฝึกหัดครูฉะเชิงเทรา

โรงเรียนฝึกหัดครูนครราชสีมา และโรงเรียนฝึกหัดครูเชียงใหม่ ส่วนการคัดเลือกเข้าเรียนระดับ ป.ม. (ประโยคครูมัธยม) ให้ส่วนกลางเป็นผู้จัดสอบวิชาหลัก 4 วิชา และสอบสัมภาษณ์ด้วยเช่นกัน โดยส่งไปเรียนที่โรงเรียนฝึกหัดครูมัธยมสำหรับผู้จบ ป.ป. (หลังกระทรวงศึกษาธิการ) และโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาสำหรับผู้จบประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.8)

ปีการศึกษา 2498 กรมการฝึกหัดครูเปิดสอนหลักสูตรการฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) เป็นรุ่นแรก วิทยาลัยครูในส่วนกลางเป็นผู้สอบคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนเองส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเป็นนักเรียนที่ไค้คะแนนชั้น ม.6 ยอดเยี่ยมเป็นที่ 1 ที่ 2 ของจังหวัด แล้วจังหวัดจะให้ทุนการศึกษาส่งมาเรียนในวิทยาลัยครูส่วนกลาง โดยส่งเข้าเรียนที่วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยาสำหรับนักเรียนชาย และส่งเข้าเรียนที่วิทยาลัยครูสวนสุนันทาสำหรับนักเรียนหญิง สำหรับในวิทยาลัยครูส่วนภูมิภาคยังให้โควตาแก่จังหวัด เพื่อให้จังหวัดดำเนินการรับสมัคร และสอบคัดเลือกให้ อาจมีบางจังหวัดที่ให้วิทยาลัยครูดำเนินการสอบข้อเขียนให้ วิชาที่ใช้ในการคัดเลือกในขณะนั้น ไค้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา และสัมภาษณ์

ปีการศึกษา 2507 วิทยาลัยครูส่วนกลางใช้ข้อสอบร่วมกัน โดยกรมการฝึกหัดครูเป็นผู้ออกข้อสอบคัดเลือกให้ ผู้สมัครมาสอบคัดเลือกที่วิทยาลัยครูสวนสุนันทา โดยระบุว่าต้องการจะเข้าเรียนที่วิทยาลัยครูแห่งใดในส่วนกลางมากที่สุดตามลำดับ 1-7 วิทยาลัยการจ้กให้ที่วิทยาลัยครูแห่งใดนั้นก็ไค้คะแนนการสอบคัดเลือกไค้เป็นแนวจ้กให้ตามความต้องการเข้าเรียน

ปีการศึกษา 2508 ผู้ที่สอบคัดเลือกในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) ของวิทยาลัยครูทั่วประเทศใช้ข้อสอบเดียวกัน โดยกรมการฝึกหัดครูเป็นผู้จัดทำข้อสอบส่งไปให้ ในส่วนกลางยังคงดำเนินการเช่นปี 2507 ส่วนภูมิภาคให้จังหวัดเป็นผู้รับสมัคร และทำการสอบสัมภาษณ์ให้เรียบร้อยก่อน จึงสอบคัดเลือกข้อเขียนที่กรมการฝึกหัดครูจ้กส่งไปให้ การตรวจข้อสอบ และทำผลการสอบ กรมการฝึกหัดครูจ้กทำและประกาศผลการสอบส่งไปให้จังหวัด วิชาที่ใช้ในการสอบคัดเลือก ข้อเขียน คือ ความถนัดทางการเรียน คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และวิทยาศาสตร์

สำหรับการคัดเลือกในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.ชั้นสูง) ให้วิทยาลัยครูส่วนกลางคัดเลือกส่วนหนึ่งจากนักศึกษา ป.กศ.ปีที่ 2 ที่มีผลการเรียนดีและ การงานดีของวิทยาลัย จำนวน 30 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนที่จะรับเข้าเรียน ป.กศ.ชั้นสูง ได้ โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก และอีกส่วนหนึ่งใช้วิธีสอบคัดเลือก โดยกรมการฝึกหัดครูเป็นผู้ดำเนินการสอบคัดเลือกให้เช่นเดียวกับการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาระดับ ป.กศ.

ในส่วนภูมิภาคใช้การคัดเลือกนักศึกษา ป.กศ.ปีที่ 2 ของวิทยาลัยชั้นเรียนใน ระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ในวิทยาลัยครูที่เปิดสอนในระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ทั้งในส่วนกลางและ ส่วนภูมิภาค

ปีการศึกษา 2517 มีการเปิดสอนในระดับปริญญาตรีขึ้นในวิทยาลัยครูทั้งส่วน กลางและส่วนภูมิภาค รวม 17 แห่ง โดยกรมการฝึกหัดครูเป็นผู้ทำข้อสอบคัดเลือกให้สอบ เฉพาะวิชาเอก 2 ฉบับ กับการสอบสัมภาษณ์ซึ่งทางวิทยาลัยครูเป็นผู้ดำเนินการเอง

ปีการศึกษา 2518 การสอบคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนระดับ ป.กศ. และ ป.กศ.ชั้นสูง กรมการฝึกหัดครูให้วิทยาลัยครูเป็นผู้จัดทำข้อสอบคัดเลือกและทำผลการสอบ สำหรับระดับปริญญาตรี กรมการฝึกหัดครูจัดทำข้อสอบให้อย่างเดิม

ปีการศึกษา 2519 ระดับ ป.กศ. ได้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการรับนักศึกษาใหม่ โดยไม่มีการสอบข้อเขียน แต่มอบให้สภาตำบลเป็นผู้ทำการคัดเลือกจากนักเรียน ม.ศ.3 ที่สนใจจะสมัครเรียนครู และพิจารณาผลการสอบไล่ของชั้น ม.ศ.3 ที่อยู่ในเกณฑ์สูง รวม กับการสอบสัมภาษณ์ตามเกณฑ์ที่กรมการฝึกหัดครูกำหนด ส่วนระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และระดับ ปริญญาตรียังคงใช้การสอบคัดเลือก โดยสอบข้อเขียนและสัมภาษณ์เหมือนเดิม และ วิทยาลัยครูแต่ละแห่งเป็นผู้ทำข้อสอบคัดเลือกเองทั้งสองระดับ

ปีการศึกษา 2520 การคัดเลือกนักเรียนครูในระดับ ป.กศ. กลับมาใช้การสอบ คัดเลือกเช่นเดิม แต่กรมการฝึกหัดครูได้เปลี่ยนแปลงเครื่องมือที่ใช้ในการสอบคัดเลือกใหม่ โดยกรมการฝึกหัดครูจัดทำแบบตรวจสอบคุณลักษณะพื้นฐานของการเป็นครู ซึ่งเป็นเครื่องมือ วัดทางด้านความรู้สึกทางจิตใจและบุคลิกภาพมาใช้แทนแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน แบบตรวจสอบดังกล่าวกรมการฝึกหัดครูได้ดำเนินการสร้างและจัดส่งให้กับวิทยาลัยครู ทุกแห่ง พร้อมกันนี้ได้มีการปรับปรุงการสอบสัมภาษณ์ โดยกำหนดให้เป็นแบบมีโครงสร้าง

มากขึ้น ส่วนการสอบคัดเลือกในระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และระดับปริญญาตรีก็ยังคงใช้แบบทดสอบที่แต่ละวิทยาลัยครูจัดสร้างขึ้นใช้เอง

ปีการศึกษา 2521 การคัดเลือกนักเรียนครูระดับ ป.กศ. ป.กศ.ชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ก็ยังคงใช้การสอบคัดเลือก และดำเนินการเช่นเดียวกับปีการศึกษา 2520 เว้นแต่ได้ขยายการใช้แบบตรวจสอบคุณลักษณะพื้นฐานการเป็นครูมาในระดับ ป.กศ.ชั้นสูงด้วย โดยนำมาใช้แทนแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียน

ปีการศึกษา 2522 การคัดเลือกนักเรียนครูระดับ ป.กศ. ก็มีการเปลี่ยนแปลงหลักการในการใช้เครื่องมือสอบคัดเลือกอีก โดยกรมการฝึกหัดครูเปิดโอกาสให้วิทยาลัยครูที่รับนักเรียนเข้าศึกษาระดับนี้ เลือกว่าจะใช้แบบตรวจสอบคุณลักษณะพื้นฐานของความเป็นครูหรือไม่ใช้ก็ได้ ส่วนในระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ยังคงกำหนดให้ใช้และขยายไปใช้กับระดับปริญญาตรีอีกด้วย

ปีการศึกษา 2523 การคัดเลือกนักศึกษาครูทั้ง 3 ระดับดำเนินการเช่นเดียวกับปี พ.ศ. 2522 สรุปแล้วการสอบคัดเลือกนักศึกษาครูของวิทยาลัยครูสังกัดกระทรวงศึกษาธิการในระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และระดับปริญญาตรี กำหนดให้ใช้เครื่องมือสำหรับการสอบคัดเลือก 4 ประเภท ทั้งนี้ แบบตรวจสอบคุณลักษณะพื้นฐานการเป็นครู แบบทดสอบวิชาเอก แบบทดสอบวิชาความรู้ทั่วไป และแบบสัมภาษณ์

จากผลการสอบคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาในวิทยาลัยครูไม่ว่าจะเป็นในระยะใด จะต้องมีนักเรียนที่ไม่สามารถผ่านการสอบคัดเลือกได้ทั้ง ๆ ที่นักเรียนเหล่านี้มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าอยากจะทำการศึกษาในวิทยาลัยครู กรมการฝึกหัดครูจึงปรับการรับนักเรียนเข้าเรียนใหม่ โดยใช้ทั้งระบบการสอบคัดเลือกที่ปฏิบัติกันมาแต่เดิม และระบบคัดเลือกเป็นการให้ความเสมอภาคแก่นักเรียนทุกคน ทั้งนี้เพื่อมุ่งหวังจะกระจายคนให้นักเรียนที่เรียนเก่งและเหมาะสมแต่ละโรงเรียนในท้องถิ่นเข้ามาเรียนครู เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว จะต้องมีโอกาสกลับไปปฏิบัติงานในท้องถิ่นต่อไป (มาตพ ภาษิตวิไลธรรม 2526 : 1)

ระบบคัดเลือกก็คือ ให้นักเรียนที่มีผลการเรียนดีในแต่ละแผนการเรียนสมัครเข้าเรียนในวิทยาลัยครูตามวิชาเอกที่นักเรียนต้องการ แล้วทางโรงเรียนที่นักเรียนกำลัง

เรียนอยู่ในภาคเรียนสุดท้ายที่จะจบ ส่งรายชื่อและหลักฐานแสดงผลการเรียนของนักเรียนแต่ละคนมายังวิทยาลัยครู เพื่อวิทยาลัยครูจะได้นำคณามาสัมภาษณ์ต่อไป ระบบคัดเลือกได้เริ่มใช้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 เป็นต้นมา

วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชสังกัดกรมการฝึกหัดครู ได้ดำเนินการรับนักเรียนเข้าเรียนในวิทยาลัย 2 วิธี คือ การคัดเลือก และการสอบคัดเลือก

1. การคัดเลือก

วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชจะดำเนินการคัดเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ประจำภาคปลายของแต่ละปีการศึกษา โดยวิทยาลัยจะกำหนดคุณสมบัติและพื้นความรู้ของผู้มีสิทธิ์เข้าศึกษาในวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช ดังนี้ (วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช 2529 : 14)

1.1 มีสัญชาติไทย

1.2 ต้องเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.6 มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูงร้อยละ 20 แรกของจำนวนนักเรียนในแต่ละโปรแกรมการเรียน โดยพิจารณาจากระดับคะแนนผลการเรียนสะสม ตั้งแต่ชั้น ม.4 ถึงภาคต้นของชั้น ม.6

1.3 มีความประพฤติเรียบร้อย

1.4 มีความสนใจที่จะเป็นครู

1.5 มีร่างกายแข็งแรง สมประกอบ ไม่เป็นโรคต่อไปนี้ คือ โรคเรื้อน วัณโรคในระยะอันตราย โรคเท้าช้างในระยะปรากฏอาการเป็นที่น่ารังเกียจแก่สังคม โรคขาดสติให้โทษอย่างร้ายแรง และโรคพิษสุราเรื้อรัง

ทางวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชจะดำเนินการคัดเลือกโดยคณะกรรมการของวิทยาลัยอีกครั้งหนึ่ง สำหรับจำนวนนักศึกษาประเภทนี้ทางวิทยาลัยจะยึดตามนโยบายของกรมการฝึกหัดครู

2. การสอบคัดเลือก

วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชจะดำเนินการสอบคัดเลือกผู้ที่มีความประสงค์จะเข้าศึกษาในวิทยาลัยครูหลังจากประกาศรายชื่อนักศึกษาประเภทคัดเลือกแล้ว โดยทาง

วิทยาลัยครูจะดำเนินการรับสมัครและสอบคัดเลือกพร้อมกับวิทยาลัยครูอื่น ๆ วิทยาลัย
กำหนดคุณสมบัติและพื้นความรู้ของผู้มีสิทธิ์สมัครสอบคัดเลือกไว้ดังนี้ (วิทยาลัยครู
นครศรีธรรมราช 2529 : 15)

2.1 มีสัญชาติไทย

2.2 ต้องเป็นผู้สอบไล่ไค้อ่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

2.2.1 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา หรือประโยคครูประถม
หรือเทียบเท่า

2.2.2 มัธยมศึกษาปีที่ 6 (ตามหลักสูตร พ.ศ.2524) หรือ
ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายหลักสูตรไม่น้อยกว่า 2 ปี หรือเทียบเท่า

2.2.3 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือประโยคมัธยม
ศึกษาตอนปลายสาขาอาชีพ

2.3 มีความประพฤติเรียบร้อย มีลักษณะและเจตคติเหมาะสมที่จะเป็นครู

2.4 มีร่างกายแข็งแรง สมประกอบ ไม่เป็นโรคต่อไปนี้ คือ โรคเรื้อน
วัณโรคในระยะอันตราย โรคเท้าช้างในระยะปรากฏอาการเป็นที่น่ารังเกียจแก่สังคม
โรคชราเสียดใจให้โทษอย่างร้ายแรง และโรคพิษสุราเรื้อรัง

2.5 ไม่เป็นพระภิกษุหรือสามเณรในพุทธศาสนา

ตอนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ได้มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อใน
สถาบันอุดมศึกษากับตัวแปรที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ไว้มากพอสมควร การศึกษาเหล่านี้เป็น
ประโยชน์ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีการคัดเลือกเพื่อให้ได้ผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม
ตลอดมา ผู้วิจัยได้สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการคัดเลือก รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในส่วนที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการคัดเลือกนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการคัดเลือกนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเรื่องหนึ่งที่มีผู้ศึกษาไม่น้อย ทั้งในสถาบันฝึกหัดครูและในมหาวิทยาลัย โดยใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมแทนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน งานวิจัยดังกล่าว คือ งานวิจัยของ พัทรี วรกวิน และ จุรีรัตน์ วังใบ (2529 : 43-47) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีการคัดเลือกและวิธีการสอบคัดเลือกในสถาบันการฝึกหัดครู โดยศึกษาจากนักศึกษาที่เข้าเรียนในปีการศึกษา 2525 ในวิทยาลัยครูทั้ง 6 กลุ่ม 11 วิทยาลัย จำนวน 2,475 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกเข้าเรียนและนักศึกษาที่สอบเข้ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำหรับในสถาบันมหาวิทยาลัย มีผู้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการคัดเลือกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ปัญญา ธีระวิทย์เลิศ (2527 : 25-42) ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกกับประเภทโควตาของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยศึกษากับกลุ่มนิสิตรุ่นปีการศึกษา 2523-2526 ที่เรียนหลักสูตร 4 ปี จาก 4 คณะ คือ คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 533 คน ปรากฏว่า นิสิตประเภทโควตา คณะวิทยาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 และ นิสิตคณะสังคมศาสตร์ชั้นปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือก

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2526 : 38-44) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการกระจายความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาค้นคว้าให้โควตาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา รุ่นปีการศึกษา 2522-2524 พบว่า นิสิตประเภทโควตาของมหาวิทยาลัยทุกรุ่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตที่ทวงมหาวิทยาลัยจกสอบในทุกคณะวิชาที่เปิดสอน

บุญธรรม กิจปริคาบวิสุทธิ์ (2529 : 30-33) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาแพทยศาสตรมหาวิทาลัยมหิดลที่ผ่านการคัดเลือกจากโครงการส่งเสริมการศึกษาแพทย์สำหรับชาวชนบทกับทบวงมหาวิทยาลัย โดยใช้ข้อมูลสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการของนักศึกษาแพทย์ที่ลงทะเบียนเรียนปีการศึกษา 2518-2522 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนข้อมูลสัมฤทธิ์ผลที่ไม่ใช่ทางวิชาการใช้นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2528 ชั้นปีที่ 2-6

จำนวน 284 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้มาโดยการจับคู่คนต่อคนตามชั้นปี เพศ และ อายุ จำนวน 142 คู่ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่สอบคัดเลือกด้วยวิธีต่างกัน คือ ประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองโดยวิธีสอบตรงจากนักเรียนในภาคใต้ และ ประเภทสอบร่วมเข้ามหาวิทยาลัยซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยเป็นผู้จัด โดยศึกษากับนักศึกษาที่เข้าศึกษาในปี 2518 และ 2519 ใช้วิธีจับคู่ (Matching) ให้องค์ประกอบบางประการเหมือนกัน คือ เพศ อายุ ภูมิลำเนา อาชีพบิดาหรือมารดา แผนกวิชาที่จบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คณะหรือโครงการที่เรียน ทั้งนี้เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคล้ายคลึงกันมากที่สุด ได้กลุ่มตัวอย่างประเภทละ 214 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ (ศิลปศาสตร์) ประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองสูงกว่านักศึกษาในประเภทสอบร่วม เมื่อพิจารณาทุกคณะแล้วไม่พบความแตกต่าง

วิลาวรรณ อุทัยสร่าง (2518 : 52-53) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ผ่านการคัดเลือกประเภทการสอบร่วมเข้ามหาวิทยาลัยและประเภทคะแนนเยี่ยมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เข้าศึกษาในชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2513 ถึง 2517 จำนวน 286 คน โดยการจับคู่ได้ 143 คู่ ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของนักศึกษาระบบคะแนนเยี่ยมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือสูงกว่านักศึกษาระบบสอบร่วมเข้ามหาวิทยาลัย ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษาทั้งสองประเภทไม่แตกต่างกัน ในทำนองเดียวกัน พรเพ็ญ รศโนภาส (2518 : 52-53) ก็ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ผ่านการคัดเลือกประเภทการสอบร่วมเข้ามหาวิทยาลัย และประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เข้าศึกษาระหว่างปีการศึกษา 2514-2517 โดยการจับคู่ได้ 181 คู่ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่านักศึกษาระบบการสอบร่วมเข้า

มหาวิทยาลัย แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ศักดิ์ ภิรมย์ (2529 : 77-83) ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกกับประเภทโควตาในสถานศึกษาส่วนภูมิภาค สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ปวช. รุ่นปีการศึกษา 2526-2528 จำนวนทั้งสิ้น 2,467 คน จาก 10 สาขาวิชา คือ ช่างก่อสร้าง ช่างไฟฟ้า ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างเชื่อมและโลหะแผ่น ช่างกลโรงงาน ช่างยนต์ วิศวกรรมศาสตร์ พณิชยกรรม ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม จากสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาจำนวน 24 แห่ง พบว่า นักเรียนประเภทโควตาชั้นปีที่ 1 จำนวน 8 สาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาช่างกลโรงงาน และช่างยนต์ นักเรียนชั้นปีที่ 2 จำนวน 9 สาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาศิลปหัตถกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือก

ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการคัดเลือกนักศึกษากับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

สำหรับตัวแปรที่เป็นดัชนีบ่งชี้ถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของนักศึกษา ได้แก่ อาชีพของบิดาหรือมารดา การศึกษาของบิดาหรือมารดา และรายได้ของบิดามารดา จากการศึกษาของ วราภรณ์ บวรศิริ (2526 : 20-32) เรื่อง สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาและภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่าผู้ที่ได้เข้าศึกษาในวิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงสุด รองลงมาได้แก่ มหาวิทยาลัย และวิทยาลัยอาชีวศึกษา ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ได้เข้าศึกษาในวิทยาลัยครูส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำสุด และยังพบอีกว่านักศึกษาครูส่วนใหญ่มีบิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกรรมถึงร้อยละ 45 และจากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวประกอบกับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยภูมิภาค : การเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ของ สัมพันธ์ พันธุ์พุกษ์ (2520 : 104-105) โดยทำการศึกษากับนักศึกษานักสูตร 4 ปี ที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่น รุ่นปีการศึกษา 2509-2512 และที่เข้าศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่รุ่นปีการศึกษา 2509-2511 จำนวน 2,787 คน ปรากฏว่า อาชีพบิดามารดามีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่งสอดคล้องกับ

การศึกษาของ ประยูร ศรีสังข์กุล (2529 : 150-152) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยศึกษากับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ภาคปกติ ปีการศึกษา 2528 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย 10 แห่ง จำนวน 535 คน พบว่าองค์ประกอบด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ส่วนการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการคัดเลือกกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวนั้น บัญญา อีระวิทย์เลิศ (2527 : 25-42) ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน ประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกกับประเภทโควตาของภาคตะวันออก พบว่า อาชีพและระดับการศึกษาของบิดามารดาของนิสิตทั้งสองประเภทแตกต่างกัน กล่าวคือ บิดาและมารดาของนิสิตประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกส่วนใหญ่มีอาชีพประกอบการค้า ในขณะที่บิดามารดาของนิสิตประเภทโควตาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม

และจากการศึกษาของ สักดิ์ ภิรมณ์ (2529 : 77-83) เรื่อง การเปรียบเทียบนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกกับประเภทโควตา ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า อาชีพและระดับการศึกษาของบิดามารดาของนักเรียนทั้งสองประเภทแตกต่างกัน กล่าวคือ บิดามารดาของนักเรียนประเภทโควตามีอาชีพเกษตรกรรมในสัดส่วนที่สูงกว่าประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือก ในขณะที่บิดามารดาของนักศึกษาประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกมีอาชีพรับราชการและประกอบอาชีพการค้าในสัดส่วนที่สูงกว่าประเภทโควตา ส่วนระดับการศึกษานั้น บิดามารดาของนักเรียนประเภทโควตาจบการศึกษาในระดับประถมศึกษา และต่ำกว่าประถมศึกษาในสัดส่วนที่สูงกว่าประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือก แต่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา อนุปริญญา และปริญญาตรีขึ้นไปในสัดส่วนที่ต่ำกว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการคัดเลือกนักศึกษากับทัศนคติต่อวิชาชีพครู

โซเรนสัน (Sorenson 1984 : 123) ได้กล่าวไว้ว่า การที่บุคคลแต่ละคนจะประสบความสำเร็จในกิจการใดกิจการหนึ่งมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น เชื้อชาติ ปัญญา ใจหาหรือ แรงจูงใจ และทัศนคติ ผู้ที่จะประกอบอาชีพครูจึงจำเป็นต้อง

ที่จะต้องมีทัศนคติที่ดีคือวิชาชีพครู วิธีการคัดเลือกจึงอาจจะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อวิชาชีพครู งานวิจัยที่สนับสนุนค่ากล่าวข้างต้นได้แก่ งานวิจัยของ กัลยาณี ชำนาญหมอ (2526 : 71-77) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบคุณลักษณะพื้นฐานในการเรียนครูของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกและผ่านการสอบคัดเลือกของวิทยาลัยครูภาคกลาง ปีการศึกษา 2525 โดยศึกษากับนักศึกษาจำนวน 923 คน พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูฉะเชิงเทราที่ผ่านการคัดเลือกมีทัศนคติต่อวิชาชีพครูสูงกว่านักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือก และจากการศึกษาของ บัญญา ชีระวิทย์เลิศ (2527 : 25-42) พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสนชั้นปีที่ 1 ประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกและประเภทโควตาที่มีทัศนคติต่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ กรมการฝึกหัดครู (2529 : 87-90) ได้มอบหมายให้วิทยาลัยครูต่าง ๆ ศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพทางวิชาชีพครูระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาในวิทยาลัยครูโดยการคัดเลือกและโดยการสอบคัดเลือก ผลปรากฏว่า มีวิทยาลัยครูจำนวน 16 แห่ง ที่ได้ดำเนินงานเสร็จและส่งผลงานวิจัยมายังกองวางแผน กรมการฝึกหัดครู ดังนี้ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ลำปาง อุตรดิตถ์ ฝอยหลวงสงคราม เพชรบูรณ์ มหาสารคาม สกลนคร บุรีรัมย์ อุบลราชธานี เทพสตรี พระนครศรีอยุธยา ไร่ไผ่พระณี ฉะเชิงเทรา ยะลา และวิทยาลัยครูจันทระเกษม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า (1) เกี่ยวกับสมรรถภาพทางวิชาชีพครูของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยการคัดเลือก พบว่า นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยการคัดเลือกมีสมรรถภาพทางวิชาชีพครูด้านเจตคติทางการสอนในระดับดีมีจำนวน 11 แห่ง อีก 3 แห่ง มีสมรรถภาพทางวิชาชีพครูด้านเจตคติทางการสอนในระดับปานกลาง และมีวิทยาลัยครู 2 แห่ง ไม่ได้สรุปผลเกี่ยวกับสมรรถภาพทางศึกษานี้ (2) เกี่ยวกับสมรรถภาพทางวิชาชีพครูด้านความรู้ทางการสอน พบว่า นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยการคัดเลือกมีสมรรถภาพทางวิชาชีพครูด้านความรู้ทางการสอนในระดับดีจำนวน 4 แห่ง และอีก 10 แห่ง มีสมรรถภาพทางวิชาชีพครูด้านความรู้ทางการสอนในระดับปานกลาง และมีวิทยาลัยครูอีก 2 แห่ง ไม่ได้สรุปผลเกี่ยวกับสมรรถภาพทางศึกษานี้ไว้ (3) เกี่ยวกับการเปรียบเทียบสมรรถภาพทางวิชาชีพครูระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยการคัดเลือกกับนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยการสอบคัดเลือก พบว่า มีวิทยาลัยครูจำนวน 15 แห่ง ศึกษาว่าไม่มีความแตกต่างด้านสมรรถภาพทางวิชาชีพครูระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยการคัดเลือกกับนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยการสอบคัดเลือก ทั้งในด้านเจตคติทางการสอน และด้านความรู้

ทางการสอน และมีวิทยาลัยครูเทศบาลเพียงแห่งเดียวที่ศึกษาแล้วพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีเจตคติทางการสอน และความรู้ทางการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างระดับเชาวน์ปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มาลี ชุมเพ็ญ (2515 : 95-101) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบการคิดเชาวน์ปัญญา และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในปีการศึกษา 2514 จำนวน 369 คน โดยใช้แบบสอบแมทริซีสถ้าวหน้าขั้นสูง (Advanced Progressive Matrices) วัดเชาวน์ปัญญาของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า เชาวน์ปัญญาของนักเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุวิมล ว่องวานิช (2522 : 48-60) ที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเชาวน์ปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1,175 คน โดยใช้แบบสอบแมทริซีสถ้าวหน้ามาตรฐาน (Standard Progressive Matrices) ซึ่งพบว่า เชาวน์ปัญญามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าเท่ากับ .48

ในปี 2528 วิมล ตันสกุล (2528 : 85-90) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญา ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ นิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 419 คน โดยใช้แบบวัดเชาวน์ปัญญาแมทริซีสถ้าวหน้ามาตรฐาน (Standard Progressive Matrices) พบว่า องค์ประกอบด้านเชาวน์ปัญญามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ในทำนองเดียวกัน สุปรียาลำเจียก (2522 : 47-49) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญากับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 614 คน โดยใช้แบบสอบแมทริซีสถ้าวหน้ามาตรฐาน (Standard Progressive Matrices) วัดเชาวน์ปัญญาพบว่า ระดับเชาวน์ปัญญาของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ และจากการศึกษาของ ปนัคคา นิลพิงงา (2527 : 61-64) เรื่องการวิเคราะห์ฐานะทางสังคมมิติ ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,096 คน โดยใช้แบบวัดเชาวน์ปัญญาแมทริซีสถ้าวหน้ามาตรฐาน (Standard Progressive Matrices) พบว่า ในด้านเชาวน์ปัญญาของนักเรียน

มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

แต่จากการศึกษาของ ริตนา ควงแก้ว (2527 : 44-45) เรื่อง สหสัมพันธ์
พหุคูณระหว่างเชาวน์ปัญญา สภาพแวดล้อมทางปัญญา และฐานะทางสังคมมีติ กับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จำนวน 314 คน โดยใช้แบบสอบแมทริซีก้าวหน้าขั้นสูง (Advanced Progressive
Matrices) วัดเชาวน์ปัญญา ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์ของเชาวน์ปัญญา กับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในต่าง
ประเทศ เจ แอล โคล (Cole 1974 : 329) แห่งมหาวิทยาลัยอินอร์เทิลลีนิยส์
ได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านเชาวน์ปัญญา เช่น ไอคิว หรือ
ความถนัด กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .50
ถึง .75 ซึ่งสอดคล้องกับที่ ลาวิน (Lavin, cited Bloom 1976 : 52) พบว่า
เชาวน์ปัญญาทั่วไปมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ประมาณ .50 และยิ่งสอดคล้องกับที่ แคลเทล และ บุชเชอร์ (Cattell and
Butcher 1968 อ้างถึงใน ชัยพร วิชชาวุธ 2525 : 369)

นอกจากนี้ เค บาร์ตัน ที คี เคลแมน และ อาร์ บี เค็คเทล (Barton,
Dielman and Cattell 1972 : 398-404) แห่งมหาวิทยาลัยอินลีนิยส์ ได้ศึกษา
การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเชาวน์ปัญญาและบุคลิกภาพ โดยศึกษากับนักเรียน
ระดับ 6 จำนวน 169 คน ระดับ 7 จำนวน 142 คน โดยใช้แบบทดสอบเชาวน์ปัญญา
Culture Fair Intelligence Test และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
Educational Test Service ปรากฏว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเชาวน์ปัญญา กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ 6 มีค่า .60 ในวิชาคณิตศาสตร์ .52 ใน
วิชาการอ่าน .44 ในวิชาสังคม และ .38 ในวิชาวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนระดับ
7 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .66 , .65 , .47 และ .53 ตามลำดับวิชา
ข้างต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผู้ศึกษาไว้มากพอสมควร ซึ่งแต่ละท่านจะมีความเชื่อเกี่ยวกับบุคลิกภาพแตกต่างกัน การใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพจึงแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

ยิวที ญาซา (2518 : 59-61) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีสุดท้าย มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 172 คน โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพแคลิฟอร์เนีย ไฮโคโลจิคัล อินเวนทอรี (California Psychological Inventory : CPI) เป็นเครื่องมือ วัดบุคลิกภาพ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ (1) ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะแพทยศาสตรรามาธิบดี มี 3 ด้าน คือ ด้านการสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่น ด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำตามผู้อื่น และด้านการควบคุมตนเอง ส่วนบุคลิกภาพด้านความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ (2) ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ คือ บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบ ส่วนบุคลิกภาพด้านความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ (3) ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะทันตแพทยศาสตร์ คือ บุคลิกภาพด้านการยอมรับตนเอง ส่วนบุคลิกภาพด้านการสร้างการประทับใจให้กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ (4) ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะสาธารณสุข คือ บุคลิกภาพด้านลักษณะที่พบในคนทั่วไป ส่วนบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ คือ บุคลิกภาพด้านการควบคุมตนเอง และด้านการสร้างการประทับใจให้กับผู้อื่น (5) ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะเทคนิคการแพทย์ คือ บุคลิกภาพด้านลักษณะที่พบในคนทั่วไป (6) ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ คือ บุคลิกภาพด้านการยอมรับตนเอง และด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการเป็นตัวของตัวเอง (7) ลักษณะบุคลิกภาพหมวดที่วัดความรับผิดชอบ วุฒิภาวะและโครงสร้างค่านิยมทางสังคม มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะแพทยศาสตรรามาธิบดี (8) ลักษณะบุคลิกภาพทั้ง 16 ด้าน

ร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาแพทยศาสตรบัณฑิตโคเคอะเคียว

ในทำนองเดียวกัน สุภาพร ฉมาพร (2522 : 78-80) ก็ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาแพทย์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยใช้ นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 2 , 4 และ 6 จำนวน 210 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพแคลิฟอร์เนีย ไฮโคโลจิตัล อินเวนทอรี (CPI) เป็นเครื่องมือวัดบุคลิกภาพพบว่า ลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 6 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 7 ด้าน คือ ด้านการวางตัวในสังคม ด้านความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ดี ด้านความรับผิดชอบ ด้านความอดทน ด้านการสร้างภาพประทับใจให้กับผู้อื่น ด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำตามผู้อื่น และด้านประสิทธิภาพทางสมอง นอกจากนี้ยังพบอีกว่า ลักษณะบุคลิกภาพทุกลักษณะสามารถร่วมทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 6 ได้

ในปี 2517 พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2517 : 59-62) ได้ศึกษาลักษณะบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพแคลิฟอร์เนีย ไฮโคโลจิตัล อินเวนทอรี (CPI) เป็นเครื่องมือวัดบุคลิกภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 675 คน ผลปรากฏว่าบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์สำหรับนักเรียนในส่วนกลางมี 6 ด้าน คือ ด้านความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพ ด้านการเข้าสังคม ด้านประสิทธิภาพทางสมอง ด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น ด้านการยอมรับตนเอง และด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากความเป็นตัวของตัวเอง สำหรับนักศึกษาในส่วนภูมิภาคมี 4 ด้าน คือ ด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น ด้านความรับผิดชอบต่อ ด้านลักษณะที่พบในคนส่วนมาก และด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำตามผู้อื่น

นอกจากนี้ อุไร สิงห์โต (2521 : 36) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษากับนักเรียนชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-17 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 160 คน โดยใช้แบบทดสอบ MPI (The Maudsley Personality Inventory) และมาตรฐานค่าของครูผู้สอนใช้จำแนกนักเรียนออกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนงานวิจัยในต่างประเทศ ริต้า แพลเออร์ดี และ ไอเลน รุทเชล

(Flaherty and Reatzl 1965 : 409-410) ได้ทำการศึกษาเพื่อหาบุคลิกภาพของนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการเรียนสูง และนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงที่เรียนอยู่ในชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยเมาท์เมอร์ซี (Mount Mercy College) จำนวน 149 คน พวกเขาใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการเรียนในชั้นปีที่ 1 เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เขาแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง 25 เปอร์เซ็นต์ และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 25 เปอร์เซ็นต์ โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพแคลิฟอร์เนีย ไฮโคโลจิคัล อินเวนทอรี (CPI) เป็นเครื่องมือวัดบุคลิกภาพของนักศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า (1) กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้คะแนนบุคลิกภาพด้านความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพ ด้านการเข้าสังคม ด้านความอดทน ด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากความเป็นตัวของตัวเอง และด้านความมีลักษณะของหญิง มากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้คะแนนบุคลิกภาพด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น ด้านการยอมรับตนเอง ด้านความรับผิดชอบ ด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำความผู้อื่น และด้านประสิทธิภาพทางสมอง มากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (3) กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้คะแนนบุคลิกภาพด้านความยึดหยุ่นมากกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชาร์ล จี วัตสัน (Watson 1967 : 10-12) แห่งมหาวิทยาลัยไอโอวา ได้ทำการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพด้านต่าง ๆ กับความถนัดทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายมหาวิทยาลัยไอโอวาจำนวน 300 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 100 คน กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มปกติ คือ นักศึกษาที่สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้และเรียนเป็นปีแรก ปีการศึกษา 1959 กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่ประสบความสำเร็จในการปรับตัว ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และสูงกว่าปีที่ 1 ตามลำดับ โดยที่สถาบันแนะแนวของมหาวิทยาลัยช่วยเหลือกนักศึกษที่ประสบความสำเร็จในการปรับตัวให้ ใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพแคลิฟอร์เนีย ไฮโคโลจิคัล อินเวนทอรี (CPI) เป็นเครื่องมือในการวัดบุคลิกภาพ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า (1) ความถนัดทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิด

จากความเป็นตัวของตัวเอง และบุคลิกภาพด้านประสิทธิภาพทางสมองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ความถนัดทางการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับบุคลิกภาพด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น ด้านความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพ ด้านการเข้าสังคม ด้านความรับผิดชอบ ด้านความอดทน ด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากความเป็นตัวของตัวเอง และด้านประสิทธิภาพทางสมอง (3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มที่ 2 มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น ด้านการยอมรับตนเอง ด้านความอดทน ด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการเป็นตัวของตัวเอง ด้านประสิทธิภาพทางสมอง และด้านการศึกษาที่มีความคิดตามหลักจิตวิทยา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มที่ 3 มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพด้านความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพ ด้านความรู้สึกว่าตนเองมีความเป็นอยู่ที่ ด้านความอดทน ด้านสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการเป็นตัวของตัวเอง และด้านประสิทธิภาพทางสมอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนในประเทศไทยและในต่างประเทศมีนักการศึกษาหลายท่านที่สนใจและศึกษาค้นคว้าวิจัยไว้ อาทิเช่น ริต้า คันน์ (Rita Dunn) ศาสตราจารย์ทางการศึกษา ที่ศูนย์ศึกษาแบบการเรียนและการสอน (Center for the Study of Learning and Teaching Styles) ณ มหาวิทยาลัยเซนต์จอร์น (St. John's University) ร่วมกับ เคนเนตต์ คันน์ (Kenneth Dunn) และ เกรรี อี โพร (Gary E. Price) ได้กล่าวว่า "จากการค้นพบงานวิจัยหลาย ๆ เล่มที่ผ่านการออกแบบดี แสดงให้เห็นว่านักศึกษาสามารถที่จะบอกแนวทางที่เขาจะเรียนรู้ได้อย่างมีสัมฤทธิ์ผลที่ดีที่สุด" และพวกเขายังเชื่อว่า รูปแบบการเรียนของนักศึกษาอาจจะเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการของนักศึกษาค้นคว้า (Rita Dunn , Kenneth Dunn and Price 1981 : 645-646) ซึ่งในงานวิจัยหลายเรื่องที่สนับสนุนความเชื่อของ ริต้า คันน์ และคณะ งานวิจัยเหล่านี้ได้แก่

อิสเมค ยูซอฟ (Yusoff 1983 : 2304-A) แห่งมหาวิทยาลัยเนอร์ทเวสต์ อิลลินอยส์ (Northern Illinois University) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการเรียน โดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียนของโคลบ์

(Kolb's Learning Style Inventory) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวมาเลเซีย จำนวน 162 คน ที่ลงทะเบียนเรียนภาคฤดูร้อน ณ มหาวิทยาลัยนอร์จเทิลอินดิส ในปี 1982 ซึ่งเขาค้นพบว่า พฤติกรรมที่พยายามจะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวมีส่วนสัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ระดับชั้นปี และสาขาวิชาที่เรียนเป็นตัวประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรูปแบบการเรียน และยังพบอีกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างจะเป็นอิสระจากรูปแบบการเรียน ผลจากการศึกษาค้นคว้านี้ชี้ให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์บางอย่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการเรียนเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบต่าง ๆ

เอ็น เจ เอ็นทวิสเทิส และ โดโรธี เอ็นทวิสเทิส (N.J. Entwistle and Dorothy Entwistle 1970 : 132-143) แห่งภาควิชาวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยแลนคาสเตอร์ (University of Lancaster) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ วิธีการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยจำนวน 139 คน และนักศึกษาในวิทยาลัยการศึกษาก่อนจำนวน 118 คน ผลการศึกษพบว่า นักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวจะมีวิธีการเรียนคิดว่านักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว พวกเขาได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีวิธีการเรียนที่ดี มีแรงจูงใจในการเรียนสูง ตลอดจนมีความมั่นคงในอารมณ์

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในเมืองไทย ในปี พ.ศ.2525 ประโยชน์ คุปต์กาญจนากุล (2525 : 137-149) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตในคณะวิชาต่าง ๆ จำนวน 677 คน โดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียน (Student Learning Style Questionnaire) ของ กราส์ซา และไรซ์แมน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตชอบแบบการเรียน 4 แบบ คือ แบบการเรียนแบบร่วมมือค่อนข้างสูง ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระอยู่ในระดับปานกลาง ไม่ชอบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขัน และยังพบอีกว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (เกรดเฉลี่ย 2.50 ขึ้นไป) และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (ต่ำกว่า 2.50) ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม แต่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีลักษณะการเรียนแบบพึ่งพาส่งกว่าแบบอิสระ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีลักษณะการเรียนแบบอิสระสูงกว่า

แบบพึ่งพา เมื่อพิจารณาในแบบการเรียนแต่ละแบบ ปรากฏว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วมมากกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ

อุไรรัตน์ ศรีสาข (2527 : 62) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการ เรียน กับ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นปี และวิชาเอก ของนักศึกษาวิทยาลัยครู ในกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจำนวน 566 คน ใช้แบบวัดรูปแบบ การเรียนซึ่งคัดแปลงมาจาก แบบวัดรูปแบบการเรียนของนักศึกษา ของ แอนโทนี กราส์ซา และ เซอร์จิล โรซ์แมน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครมี ลักษณะการเรียนรู้นิยมมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือในเกณฑ์สูง การเรียนแบบพึ่งพา แบบอิสระ และแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง และมีลักษณะการเรียนแบบหลีกเลี่ยงในเกณฑ์ต่ำ และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการ เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นอกจากนี้ วานิช มาลัย (2527 : 36) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง ภูมิหลัง ลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจ ประชากร และวิถีศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาสาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช รุ่นปีการศึกษา 2523 ผลการวิจัยปรากฏว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 7 ตัวแปร คือ ภาค อายุ ถิ่นที่ตั้งและชุมชนที่อยู่อาศัย ความต้องการศึกษาต่อหรือไม่ศึกษาต่อ การอ่านเอกสารการสอน วิธีเข้ารับการสอนเสริม และจำนวนวันที่เตรียมตัวสอบ ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุจิตรา จันทร์สว่าง (2528 : 42-47) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบภูมิหลังและวิธีการศึกษาของบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช รุ่นปีการศึกษา 2523 ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงกับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ซึ่งค้นพบว่า บัณฑิตสาขาศึกษาศาสตร์ที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีค่าเฉลี่ยของวิธีการศึกษาทั้ง 3 วิธี คือ การศึกษาเอกสารการ สอน การพึ่งรายการวิทยุกระจายเสียงประกอบชุดวิชา และการค้นคว้าหนังสืออื่นเพิ่มเติม สูงกว่าบัณฑิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนบัณฑิตสาขาวิทยาการจักรการ พบว่า กลุ่ม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีค่าเฉลี่ยของวิธีการศึกษาเอกสารการสอนสูงกว่ากลุ่มที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเช่นกัน

จากการศึกษารรณคดีที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ดังกล่าว ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดได้นำ
ตัวแปรหลาย ๆ ตัวแปรที่น่าจะสัมพันธ์กับวิธีการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาพร้อม ๆ กัน
ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาในลักษณะที่น่าตัวแปรเหล่านั้นมาศึกษาไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้เทคนิค
การวิเคราะห์จำแนก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย